

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Pritožba temelji na tem, da je Splošno sodišče kršilo pravo Unije, zlasti člen 52(1)(b) Uredbe Sveta 207/2009 ⁽¹⁾ o blagovni znamki Skupnosti, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo Sveta 2015/2424 ⁽²⁾.

Splošno sodišče je napačno uporabilo pravo s tem, da je ugotovilo, da je lastnik/prejšnji imetnik znamke Evropske unije ravnal slaboverno, ko je vložil zahtevo za registracijo znamke št. 006035547. Splošno sodišče je pojem slabe vere razlagalo napačno. To, da se za opis podjetja uporabijo opisni izrazi, nikakor ni nepošteno ali neetično. Zato registracija znamke ni bila izvedena v slabi veri.

⁽¹⁾ Uredba Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL 2009, L 78, str. 1).

⁽²⁾ Uredba (EU) 2015/2424 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 o spremembi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 o blagovni znamki Skupnosti ter Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti in razveljavitvi Uredbe Komisije (ES) št. 2869/95 o pristojbinah, ki se plačujejo Uradu za harmonizacijo notranjega trga (blagovne znamke in modeli) (UL 2015, L 341, str. 1).

Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Eparchiako Dikastirio Larnakas (Ciper) 19. septembra 2018 – D. Z./Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

(Zadeva C-584/18)

(2018/C 445/06)

Jezik postopka: grščina

Predložitevno sodišče

Eparchiako Dikastirio Larnakas

Stranki v postopku v glavni stvari

Tožeča stranka: D. Z.

Tožena stranka: Blue Air – Airline Management Solutions S.R.L.

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je pravilna razlaga, v skladu s katero ima Sklep št. 565/2014/EU ⁽¹⁾ neposredne pravne učinke v obliki, po eni strani, pravic, ki jih imajo državljani tretjih držav, da se zanje ne uporablja vizumska obveznost za vstop v namembno državo članico in, po drugi strani, obveznosti zadevne namembne države članice, da ne zahteva vizuma, če imajo vizum ali dovoljenje za prebivanje s seznama vizumov ali dovoljenj za prebivanje, ki se vzajemno priznavajo na podlagi Sklepa št. 565/2014/EU, ki se ga je namembna država članica zavezala izvajati?
2. Ali je, če letalski prevoznik na letališču odhodne države članice neposredno ali/in prek svojih predstavnikov in pooblaščenih zastopnikov zavrne vkrcanje potniku na podlagi sklepa organov namembne države članice, ki so potniku zavrnil vstop v navedeno državo, ker naj ne bi imel vstopnega vizuma, mogoče šteti, da letalski prevoznik izvaja funkcijo in ima pojavno obliko zadevne države, tako da se lahko oškodovani potnik sklicuje na Sklep št. 565/2014/EU pred sodiščem namembne države članice, da dokaže, da je imel pravico vstopiti brez dodatnega vizuma, in zahteva denarno odškodnino zaradi kršitve te pravice in posledično zaradi kršitve njegove pogodbe o prevozu?
3. Ali lahko letalski prevoznik neposredno ali/in prek svojih predstavnikov in pooblaščenih zastopnikov zavrne vkrcanje državljanu tretje države na podlagi sklepa organov namembne države članice, s katerim so zavrnil vstop na ozemlje zadevne države članice, ne da bi pred tem izdali ali/in izročili navedenemu državljanu kakršno koli pisno obrazloženo odločbo o zavrnitvi (glej člen 14(2) Uredbe (EU) št. 2016/399 ⁽²⁾, prej člen 13 Uredbe (ES) št. 562/2006, ki zahteva izdajo obrazložene odločbe za zavrnitev vstopa), če je zagotovljeno spoštovanje temeljnih pravic in zlasti pravno varstvo pravic oškodovanega potnika (glej člen 4 iste uredbe)?

4. Ali je treba člen 2(j) Uredbe (ES) št. 261/2004⁽³⁾ razlagati v smislu, da iz svojega področja uporabe izključuje primer zavrnitve vkrcanja potniku, če o tem odloči letalski prevoznik zaradi domnevno „neustreznih potnih listin“? Ali je pravilna razlaga, v skladu s katero zavrnitev vkrcanja spada na področje uporabe uredbe, če sodišče na podlagi posebnih okoliščin posameznega primera odloči, da so bile potne listine ustrezne in je bila zavrnitev vkrcanja neutemeljena ali nezakonita zaradi kršitve evropskega prava?
5. Ali se potniku lahko odvzame pravica do odškodnine iz člena 4(3) Uredbe (ES) št. 261/2004 ob predhodnem sklicevanju na določbe o izključitvi ali omejitvi odgovornosti letalskega prevoznika v primeru ugotovljene neustreznosti njegovih potnih listin, če taka določba obstaja v običajnih in predhodno objavljenih pogojih izvajanja ali/in nudenja storitev letalskega prevoznika? Ali člen 15 v povezavi s členom 14 iste uredbe nasprotuje uporabi takih določb o omejitvi in/ali izključitvi odgovornosti letalskega prevoznika?

-
- ⁽¹⁾ Sklep št. 565/2014/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. maja 2014 o uvedbi poenostavljenega režima nadzora oseb na zunanjih mejah, ki temelji na tem, da Bolgarija, Hrvaška, Ciper in Romunija enostransko priznajo nekatere listine kot enakovredne svojim nacionalnim vizumom za tranzit čez svoje ozemlje ali predvideno bivanje na svojem ozemlju, ki ne presega 90 dni v katerem koli 180-dnevem obdobju, ter o razveljavitvi odločb št. 895/2006/ES in št. 582/2008/ES (UL 2014, L 157, str. 23).
- ⁽²⁾ Uredba (EU) 2016/399 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. marca 2016 o Zakoniku Unije o pravilih, ki urejajo gibanje oseb prek meja (Zakonik o schengenskih mejah) (UL 2016, L 77, str. 1).
- ⁽³⁾ Uredba (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 8, str. 10).

Pritožba, ki jo je The Goldman Sachs Group Inc. vložila 21. septembra 2018 zoper sodbo Splošnega sodišča (osmi senat) z dne 12. julija 2018 v zadevi T-419/14, The Goldman Sachs Group/Evropska komisija

(Zadeva C-595/18 P)

(2018/C 445/07)

Jezik postopka: angleščina

Stranke

Pritožnica: The Goldman Sachs Group Inc. (zastopnika: A. Mangiaracina, avvocatessa, J. Koponen, advokat)

Druge stranke v postopku: Evropska komisija, Prysmian SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Srl

Predlog

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- v celoti ali delno (na primer od maja 2007 ali od novembra 2007, ko so družba GS Group in njene hčerinske družbe imele le približno 45 % in 26 % delnic družbe Prysmian) razglasi ničnost členov 1, 2, 3 in 4 Sklepa Komisije C(2014) 2139⁽¹⁾ z dne 2. aprila 2014 v delu, v katerem se nanašajo na pritožnico; in/ali
- zniža globo, ki je bila pritožnici naložena s členom 2 Sklepa Komisije C(2014) 2139 z dne 2. aprila 2014; in
- Komisiji naloži plačilo stroškov postopka na prvi stopnji in pritožbenega postopka.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Prvi pritožbeni razlog: Splošno sodišče je s tem, da je odgovornost za kršitev, ki jo je izvajala družba Prysmian od 29. julija 2005 do 3. maja 2007 („obdobje pred PJP“), pripisala pritožnici, napačno uporabilo člen 101 PDEU in člen 23(2) Uredbe št. 1/2003.⁽²⁾